

PREGÓ

FESTA MAJOR del BARRI MOLÍ DE'N ROVIRA – 2016

M. ROSA ALBAREDA i DOMÈNECH

Molt bona nit,

Quan la junta em va proposar de fer aquest pregó, vaig pensar en la meva mare que el va fer, aquí mateix, fa més de 10 anys. Vaig considerar que com ella, havia d'acceptar el repte i l'honor de donar-vos la benvinguda a la Festa Major d'aquest barri que és el nostre.

D'aquest barri que cada dia és el primer de Vilafranca que veu sortir el sol. D'aquest barri fet d'espais molt diferenciats: els pisos i les cases de la carretera de Vilanova, les de darrera els magatzems de l'estació, les de darrera la carretera de Barcelona, les masies... I és en aquesta diversitat que radica la seva riquesa i a la vegada la seva singularitat.

Aquest barri de disseny molt allargat on els extrems s'engrandeixen amb grups de vivendes que no arriben a tenir gaire relació entre elles, donat que tenen accessos diferents per anar cap al centre de la vila.

Per això, malgrat la distància entre els extrems, estem molt orgullosos que tots plegats ens puguem trobar aquí al mig, entorn de la taula i immersos en aquest ambient festiu que ens acompanya.

No som massa veïns en aquest barri, que no arriba a concentrar el 5% de la població de tot Vilafranca. Pels de Vilafranca, moltes vegades som els de les afores. I anys endarrera quan anàvem al centre dèiem que anàvem a Vilafranca.

El barri ha evolucionat moltíssim. Diuen que va néixer entorn d'un molí: el Molí d'En Rovira que hi havia al costat de la riera del monestir. D'aquí li ve el seu nom.

Però en els meus records més primerencs tot gira entorn de l'estació.

Jo, he nascut en aquest barri, literalment he nascut al carrer Sarriera, 41 i es que en aquells temps, fa 59 anys no hi havia costum d'anar a la clínica, venia la comadrona a casa i entre dones passaven aquella tràngols que vaig valorar sobremanera quan jo vaig ser mare en la comoditat d'un hospital.

Però els meus ulls primerencs no van veure ni gaires carrers ni gaires habitatges ja que davant podia observar camps, algunes cases i la muntanya de Mas Rabassa. Recordo el meus primers jocs al carrer, sobre la terra, sota la figuera i al costat d'aquell soroll que l'aigua feia en pujar del pou propulsada per una sínia que un cavall feia rodar i que queia al dipòsit per després desplaçar-se pels regs que corrien entre les bledes, les cols, les mongeteres, les tomaqueres... i que les ajudava a créixer ufanes.

Eren bones les figures de la figuera del davant de casa!! Ara visc sobre on les seves arrels s'arremolinaven i les seves branques pujaven ufanes. Ara visc sobre on havia jugat molt, amb els meus germans i altres infants del barri. La meva casa actual és sobre d'aquesta terra que diuen que primer va ser un gran esboranc on una bomba va caure i va esquerdar la casa on vaig néixer. De més gran m'he assabentat que: un (que no anomenaré, que d'això ja fa molts anys) quan tornava del front cap a Barcelona, sempre deixava caure alguna bomba prop de l'estació. Sembla ser cosa de manies dels temps de guerra!

I és l'estació la que jo crec que ha estat no originària pero sí determinant en el barri.

Pels de Vilafranca erem els de darrera la via. Erem un conjunt de cases i masies que amb el temps anaren confeccionant tres paral·leles: el carrer comerç, el Sarriera i el Melió.

Així és com recordo jo els meus primers anys: un carrer comerç ple de magatzems relacionats amb el vi de cara la via del tren, amb les seves

façanes d'una geometria semblant, amb teulades triangulars. Em coneixia els noms de cadascun dels magatzems: Tothom s'anomenava per el nom.

Casa meua era una masia amb l'hort al davant, amb un tros de vorera flanquejada per dos grans rosers que permetia no entrar amb els peus del tot terrosos a casa. De casa meua els veïns de llavors, en deien ca l'Olivella ja que la família del meu pare venia d'aquest municipi. També hi havien altres masies: Cal Salvat, Cal Ton, Cal Grau, Cal Castellet, Cal Teodoro, la casa blava i altres... la majoria dedicades al conreu de la vinya i les cases de Cal García, Cal Serra, Cal Cisco i algunes més que anaven perfilant el que ara és el carrer de Melià.

Pels carrers, camins de terra, hi circulaven carros: tot era un entorn molt agrícola. I la gent, per anar a la Vila (així en deïem d'anar cap el mig de Vilafranca) passàvem per el Pont del Carril. El pont quedava al final del carrer Comerç i un cop passat era com arribar ja al poble. Al pont hi feia molt fred a l'hivern, l'aire de Montserrat hi queia de plè i ens obligava a embolicar-nos força amb bufandes i guants. Era conversa dels pares dels nens del barri la barana del Pont del Carril: alternava trossos d'obra amb altres de barres de ferro, però estaven separades ben bé per un pam d'espai buit. Els nens estàvem molt avisats de com havíem de passar per allà al costat d'aquells trossos foradats; de fet avui dia seria impensable amb les normes de seguretat que ens regeixen.

Per anar a la Vila teníem un altre accés que era per l'estació. On ara hi ha el cobert de la via a la banda d'on passa l'AVE, hi havia un gran moll de càrrega que utilitzaven els magatzems del carrer Comerç. S'hi veia força moviment de bocois i de bótes. Hi havia varies vies i força trens de càrrega per allà al mig que nosaltres travessàvem pujant i baixant dels vagons fins arribar a l'altra banda, a l'estació: només havíem de comprovar que el tren estigués parat. De més grandeta la cosa que ens feia una mica de temor i a la vegada era un repte consistia en travessar un tren de passatgers elèctric, per allò d'haver d'obrir les portes al entrar i al sortir aprofitant el temps que estava parat a l'andana. Ara em pregunto, perquè no esperàvem que se n'anés, no és pas que tinguéssim pressa... potser estaven més temps parats a l'estació...

I quan plovia? El fang ens omplia les sabates o les catiusques i en arribar a la Vila, o en seure a l'escola, deixàvem a terra trossets de fang secs que anaven caient de les soles.

Recordo amb molt de carinyo poder jugar al carrer. Al carrer Bisbe estalella al lloc on ara hi ha els pisos que en deiem "del Gelida", segurament perquè en va ser el constructor, hi havia un terreny armotat i al bell mig un camionet vell i rovellat que ens hi havíem fet tips de jugar.

També havíem posat alguna corda de banda a banda del carrer hi penjàvem sacs i simulava una reixa per a jugar a tennis.

Ens movíem d'una casa a l'altra i recordó la il·lusió de quan va arribar la primera TV al barri , a Ca l'Anita els diumenges a la tarda a veure "Reina por un día " o "Bonanza" tota una colla de canalla. Nosaltres quedàvem embaladits. Quina paciència tenien d'acollir-nos !!!

Per anar una mica més lluny: la bici. En una masia al costat del Monestir Molí d'en Rovira hi vivien els meus avis per part de mare, me n'havia fet tips d'anar-hi. Anar amb bici no era, com ara, sinònim d'esport, era "el transport".

Sempre he pensat que el barri va créixer amb mi. Va anar augmentant la vivenda fins anar-se perfilant les tres paral·leles a la via que abans he comentat: els carrers Comerç, Sarriera i Meliό . Vaig veure obrir-se aquests carrers a les dues carreteres dels seus extrems : la de Barcelona i la de Vilanova.

També el treball industrial es va intensificar. Es va construir “Pensos el Sol” amb els seus silos i un sol lluminós al capdamunt que s’encenia i s’apagava donant identitat a la zona.

Recordo quan van començar a construir les cases unifamiliars que hi ha al costat de la carretera de Vilanova. En pocs anys va sorgir tota una zona de vivendes nova. Val a dir però que era com un altre barri, tot i que compartíem el mateix costat de la via del tren i el mateix nom, no coincidíem en res més: els accessos a la Vila eren diferents i ens movíem per botigues diferents. Alguna vegada ho havia anat a veure i trobava molt agradable que els carrers estiguessin asfaltats.

En canvi, a la banda on jo visc teníem més relació amb la Barceloneta. El forn de pa de la carretera d’Igualada o el de la Barceloneta i la botiga de comestibles de “Cal Sildu” eren llocs de trobada socials de la gent d’aquí. L’únic establiment que teníem al barri era la vaqueria de “Cal Teodoro” en la que tots compràvem diàriament la llet... i és que això de la nevera no era encara habitual a les cases.

El barri augmentava, es feien algunes voreres, s’esfaltaven trossos de carrers. No crec que seguís cap ordre sinó més aviat anava obeint a situacions concretes. Davant de casa meva es va esfaltar quan em vaig casar. Recordo sortir de casa vestida de núvia amb les sabates blanques sobre el terra polsós i tornar de viatge de noces amb el carrer enquitranat. Sempre dic que això va ser un regal perquè tingés menys feina a treure la pols de dins de casa.

Aquest barri , ja em va donar a mi i ha donat als meus fills la oportunitat de jugar al carrer, de fer una colla que sobretot les vesprades d'estiu després de sopar, tocava sortir a jugar a la fresca. Molta gent treia les cadires fora i tot prenent la fresca la feien petar. No semblava que estiguéssim a Vilafranca, sinó en un ambient de poble.

Ara, ha augmentat la vivienda. S'han anat fent pisos nous i cases. Tot i que encara hi ha espais no construïts i locals i magatzems buits. Fa una mica de pena veure locals buits i és que els temps que ens toca viure costa que dinamitzin tots els espais disponibles.

Som un barri on vivim unes 1.800 persones dins d'una Vilafranca que n'acull entorn de 40.000. Tot i així som el barri de Vilafranca que més creix. L'any 2014 va tenir un augment de 113 persones seguida del barri de la Girada amb 77. No dispo de les dades de l'any passat o aquest any, però sí que he sigut testimoni de l'arribada de molts nous veïns. Per tant presumeixo que seguim tenint una important variació a l'alça.

Va ser el primer barri de la Vila que va tenir una junta de veïns. Fa molts anys que es fan activitats: recordo la meva filla cantant caramelles amb els altres nens del barri, també les desfilades de moda i els partits de bàsquet dels de la generació del meu fill i les botifarrades a les nits de Festa Major. Ara toquen els néts: participem al concurs de pesebres, venim a fer cagar el tió, a donar la carta al patge Raimon i per la Festa Major venim a la milla urbana, als jocs, a la xocolatada...

Aquí sempre han sorgit persones molt dinàmiques que han anat gestionant activitats molt diversificades, per a totes les edats, on tothom hi ha pogut trobar un espai. Des d'aquí els vull dedicar un profund agraïment: sense el seu esforç i dedicació desinteressada, avui no seriem aquí.

A aquest barri, que alguns encara en diuen de darrera la via, jo hi trobo un encant especial, té uns valors que el fan agradable per viure:

És un barri amb una bona orientació. Encarat a marina on la llum del matí té una brillantor característica i a la tarda (a les tardes d'estiu) hi bufa una mica d'aire costaner. Això li confereix una atmosfera agradable, neta i alegre. Aquest és un patrimoni que no podem deixar perdre. Hi ha hagut moments en que aquest patrimoni ambiental es va trencar perquè al nostre barri hi va haver indústria. Era molt petita quan núvols espessos, de fums negres resultants de fondre avions, de la fàbrica d'Alumini que hi havia aquí al costat mateix, ho embrutaven tot, amb unes xemeneies baixes fetes amb bidons i va ser la tenacitat del meu avi i d'alguns veïns que van aconseguir que se'n anés cap un altre indret. En èpoques d'esplendor de la fàbrica de "Pensos" també recordo hores de molta pols i núvols grocs. I fa menys anys que es volia fer al carrer Sarriera una planta d'emmagatzematge i tractament de residus de pesticides agrícoles amb el consegüent augment de trànsit de camions, també la força dels veïns el vam fer inviable. Han estat varies les lluites en que ha participat la meua família, cosa que me'n sento orgullosa.

Un altre punt fort del barri és la tranquil·litat. Som dels afores de la Vila i així estem perfecte. Hi ha tranquil·litat a les nits i als caps de setmana els carrers són força buits. Tot i que aquesta tranquil·litat s'ha vist pertorbada moltes vegades pels clients dels bars del final del carrer. Sembla ser però que això es va arreglant...

Una altra qualitat del barri és que estem molt a prop del centre de la Vila i d'una colla d'equipaments que tot i no ser al barri ens en podem beneficiar els veïns. Un d'ells és el Centre d'Atenció Primària, el "Seguro" que en diem col·loquialment, que ara ens és força proper. I em pregunto, per què la gent d'aquí estem destinats a anar tant lluny quan es duplica aquest servei? De fet, jo ja em qüestiono perquè s'ha d'obrir un altre CAP. Si va estar planificat en una època que preveia un gran creixement, em pregunto, no es pot replanificar i optimitzar els serveis del CAP actual? Seria un bon estalvi de materials, d'aparells i de tot tipus de recursos. Al "Seguro" no hi observo una massificació que ho faci necessari.

El que abans era una via de tren que separava, ara és una llosa que ja fa massa que és un espai perdut.

Tinc entès que hi ha intenció d'urbanitzar-la un cop acabada la part del Poble Nou. Ja era hora després de tants anys!

També tinc entès que s'està tirant endavant el Pla urbanístic del carrer Comerç. Confio en que serà un pla més assenyat que l'anterior que era fill de l'especulació urbanística i una obra impossible de realitzar. Quants diners de tots gastats en aquests plans que a la fi han acabat en res i no han porta enlloc! Quants diners de tots gastats en elaborar uns plans que tenien per únics objectius: l'especulació immobiliària i l'augment de la recaptació d'impostos. Quants diners de tots i quantes hores de treball gastades en altres fets relacionats, com ara el concurs d'idees i dibuixos sobre com havia de ser l'urbanització de la llosa del tren, que van fer els infants de totes les escoles de Vilafranca, fent-los creure que amb la seva participació algunes de les seves propostes podrien fer-se realitat.

Desitjo que aquesta vegada sigui la definitiva, que sigui viable, que fomenti una bona convivència entre la dinamització de negocis poc agressius i la gent. Desitjo que tal i com es diu, s'escolti de veritat la opinió dels veïns. I que es busqui l'equilibri entre les necessitats i les possibilitats.

Vull i m'esforço a ser optimista, que el futur del barri s'anirà perfilant d'acord amb les necessitats i les possibilitats dels veïns.

I mentrestant què? Ara necessitem que des de l'administració es proposin objectius a més curt plaç.

No conec les necessitats dels veïns i veïnes del costat de la carretera de Vilanova. Ja m'ho disculpareu. Però els de la part de dalt tenim unes necessitats urgents que no poden esperar i són les voreres. Fan pena, trencades, foradades, amb clots... Indignes d'un poble com Vilafranca que quan passes pels seus carrers els veus arreglats i ben decorats amb flors. Aquí ja no cal que ens en posin de flors: hi ha moltes voreres plenes d'herbetes i floretes que hi han crescut per la poca freqüència que passen a netejar-ho.

Fa anys que es demana arreglar els vorals. Ja no ens serveixen les excuses de que hi han prioritats. Mentre no hi ha una urbanització dels carrers amb un nou pla que això és un objectiu a llarg plaç, necessitem que com objectiu a curt plaç l'ajuntament arregli. Aquesta deixadesa afavoreix que persones del centre que vénen a passejar els gossos cap aquí no tinguin cap mania en deixar els seus excrements sense recollir, es pensen que ja són al camp.

Això fa que sigui un barri ple de barreres per a la gent amb poca mobilitat. Hi hauria d'haver voluntat política per posar-hi una solució. Potser som menys vots que a les zones més poblades, però això no justifica la no actuació. Cal reparar. Abans d'una gran reforma ha d'haver-hi un manteniment. I per a reparar no calen grans obres.

Mentrestant, aquí, davant d'aquest local que s'ha optimitzat al màxim, però que no permet de fer totes les coses que es voldria, degut a les complicades escales interiors, estem a punt de començar la festa.

La tronada ja ha donat el tret de sortida, tot i que el jovent fa dies que fa activitats. El programa ens ofereix ballar a la nit, córrer la milla urbana, fer jocs, menjar xocolata, escoltar habaneres... N'hi ha per a tots els gustos.

Participem en les activitats!

Disfrutem de la festa!

Bon profit a tothom

i moltes gràcies per escoltar-me!!